

Arrest

nr. 127 445 van 25 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 april 2014 met referentenummer REGUL 41902.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juli 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. VANTIEGHEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat hij geen geloof hecht aan verzoekers asielaanvraag en omdat verzoeker de onveilige situatie in zijn regio kan vermijden door zich te vestigen in een regio buiten zijn geboortestreek waar hij over een veilig en redelijk binnenlands vestigingsalternatief beschikt.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om tot de ongeloofwaardigheid van het relaas te besluiten duidelijk uit de stukken in het administratief dossier blijken en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststellingen weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven.

De commissaris-generaal heeft vastgesteld dat verzoeker het voorval met de talibancommandanten niet in de tijd kon plaatsen. Verzoeker wijt dit aan het feit dat het CGVS meer dan drie jaar wachtte om hem te ondervragen, aan het medicijn dat hij neemt en aan zijn aandoening. De Raad wijst er echter op dat van bepalende ervaringen in het leven van de asielzoeker, zoals de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land te verlaten, moet worden aangenomen dat die zo in het geheugen van de betrokkene gegrift staan dat hij daar zelfs jaren later nog een gedetailleerde en samenhangende beschrijving van kan geven. Verzoeker toont niet aan dat hij een aandoening heeft of medicijnen neemt waardoor hij niet in staat zou zijn om gebeurtenissen in de tijd te plaatsen.

De commissaris-generaal heeft ook vastgesteld dat verzoekers gedwongen rekrutering weinig aannemelijk is aangezien uit algemene informatie blijkt dat dit zelden of nooit voorkomt. Verzoeker stelt dat de informatie van het CGVS over personen gaat die opgeleid worden om te strijden. De Raad stelt echter vast dat dit niet blijkt uit de informatie die zich in het administratief dossier bevindt en waarnaar verzoeker verwijst.

Een ongeloofwaardig asielaanvraag kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt verder dat hij zich niet elders in Pakistan kan vestigen. Hij verwijst hiervoor vooreerst naar zijn asielmotieven. Aangezien aan het asielaanvraag echter geen geloof wordt gehecht, kan dit ook geen reden zijn waarom hij zich niet elders in Pakistan kan vestigen. Verder verwijst hij ook naar het feit dat hij psychische problemen heeft en dat hij elders in Pakistan enkel verre aanverwanten heeft en geen dichte familie. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aangeeft welke psychische problemen hij zou hebben en al helemaal niet waarom deze problemen hem zouden verhinderen om zich elders in Pakistan te vestigen. Verder doet ook het betoog dat hij elders in Pakistan enkel verre aanverwanten heeft en geen dichte familie geen afbreuk aan de vaststelling dat het redelijk is om van verzoeker te verwachten dat hij zich in één van de grote Pakistaanse steden vestigt. Verzoeker betwist immers niet dat hij van goeie afkomst is, een opleiding heeft gehad en al een eerste werkervaring heeft opgedaan.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aannemelijk te maken dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking

overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 mei 2014, voert verzoekende partij als eerste punt aan dat de motivering omtrent de gedwongen rekrutering in het verzoekschrift wel degelijk wordt weerlegd. Zo licht zij toe dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt handelt over de rekrutering van de voorhoede, terwijl verzoekende partij verplicht was om low profile activiteiten te doen, namelijk het kijken of personen naar de moskee gingen, op tijd aan het bidden waren enzovoort. Zij wijst er op dat ook iedereen op de hoogte is van haar werkzaamheden voor de Taliban zodat zij thans ook gezocht wordt door de overheid en dat dit element tot uiting komt in het gehoor. Dat bepaalde gebeurtenissen zo ingrijpend zijn dat ze in het geheugen gegrift staan, wordt niet gestaafd door enig bewijs zodat dit dan ook niet als argumentatie in rechte kan gebruikt worden. Haar problemen met haar geheugen blijken uit het interview volgens verzoekende partij en de Commissaris-generaal had daar rekening moeten mee houden. Zij preciseert dat uit het gehoorverslag blijkt dat zij gewezen heeft op het feit dat zij antidepressiva neemt en dat uit de bijsluiter blijkt dat geheugenproblemen het gevolg zijn van deze medicatie. Voorts stelt verzoekende partij dat Pakistan een lappendeken is van etnieën en dat inwoners afkomstig van de Swat niet graag worden gezien in de grootsteden zoals Karachi. Ook de vraag of er een intern vestigingsalternatief is in haar hoofde is naar het oordeel van verzoekende partij niet zorgvuldig onderzocht. Zij besluit dat alle tegenstrijdigheden werden weerlegd.

1.4.2. Betreffende verzoekende partij haar betoog dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt, handelt over de rekrutering van de voorhoede, oftewel de mensen die strijden, zoals ze eerder in haar verzoekschrift toelichtte, herhaalt de Raad dat dit nergens blijkt uit de betreffende informatie aangaande rekrutering door de Taliban die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waarnaar door verzoekende partij wordt verwezen. Uit die informatie vevat in het administratief dossier blijkt dat een gedwongen inlijving van medewerkers zelden tot nooit voorkomt, nu de Pakistaanse Taliban in verzoekende partij haar regio van herkomst Khyber Pakhtunkwa voldoende steun onder de lokale bevolking geniet om zich niet tot geforceerde aanwervingen te hoeven wenden. Tevens blijkt uit die informatie dat niet eender wie wordt aangeworven, maar een grondige selectie plaatsvindt en dat enkel de meest geschikte kandidaten worden ingelijfd, voornamelijk op religieuze/ideologische en economische basis. (adm. doss., landeninformatie stuk 20, stuk 6, nr. 2.1.1. en 2.1.2.) In het licht van en gelet op die informatie is verzoekende partij haar relaas als zou de Taliban haar gevraagd hebben om voor hen te werken, terwijl ze haar van spionage zouden verdenken, weinig aannemelijk of geloofwaardig.

1.4.3. Zo verzoekende partij gelijk heeft dat niet wordt gestaafd dat bepaalde gebeurtenissen zo ingrijpend zijn dat zij in het geheugen gegrift staan, mag nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat de asielzoeker de redenen waarom hij of zij zijn/haar land ontvlucht op afdoende wijze coherent en geloofwaardig aannemelijk kan maken zo deze redenen op enige waarheid berusten. Dit wil zeggen dat kan verwacht worden dat de asielzoeker omtrent belangrijke elementen in zijn relaas die de kern uitmaken van zijn vrees afdoende coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt en deze naar plaats en tijd kan situeren. In de mate de asielzoeker van oordeel is dat er een verklaring is waarom hij geen

geloofwaardig en coherent relaas kan brengen is het aan hem om dit aan te tonen of aannemelijk te maken.

Volgens verzoekende partij heeft zij geheugenproblemen en blijkt dit uit het interview en had het Commissariaat-generaal daar rekening moeten mee houden.

De Raad wijst er in dit verband op dat verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaringen heeft afgelegd over haar persoon, dat zij daar in het kort haar problemen heeft vermeld, en zij nergens melding maakte van het feit dat zij reeds jaren medicatie nam en onder behandeling was. Gevraagd naar "*problemen van algemene aard*" maakte zij ook geen enkel gewag van geheugenproblemen of andere mentale problemen waarvoor al jaren medicatie wordt genomen. Voorts kan vastgesteld worden dat verzoekende partij bij aanvang van het gehoor bij het Commissariaat-generaal stelt dat zij psychologische problemen heeft, dat zij in behandeling was in Pakistan en in behandeling is in België. Wanneer wordt doorgevraagd blijkt dat verzoekende partij medicatie voorgeschreven krijgt in België, op haar vraag maar helemaal niet onder behandeling is (adm. dossier, gehoorverslag, p. 2-3). Tot slot wordt geen enkel medisch attest ingediend waaruit zou moeten blijken dat verzoekende partij in behandeling was in Pakistan of hier in behandeling is of dat zij niet in staat zou zijn om een coherent verslag te doen van haar problemen in haar thuisland. Uit het administratief dossier blijkt enkel dat op 3 februari 2014 een voorschrift van 28 oktober 2013 van dokter J.I. werd ingediend. Uit het betreffende door verzoekende partij aangebrachte geneesmiddelenvoorschrift kan niet worden afgeleid dat haar cognitieve functies zouden zijn aangetast en zij niet in staat zou zijn coherente verklaringen af te leggen.

Van iemand die stelt dat zij omwille van geheugenproblemen haar vluchtrelaas niet zonder problemen kan vertellen, kan nochtans, zo oordeelde ook de commissaris-generaal terecht, worden verwacht dat zij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp inroept en dit laat attesteren om haar problemen te staven, hetgeen *in casu* dus niet het geval is.

Uit het verloop van het gehoor blijkt voorts dat verzoekende partij wel degelijk verklaringen kan afleggen en dat ook doet in verband met haar persoon, haar familie en de reden waarom zij haar land van herkomst verliet. Uit het gehoorverslag blijkt wel dat verzoekende partij de data van bepaalde gegevens en elementen niet kent en daar ook een verklaring voor geeft: "*(...) U heeft uw systeem, iedereen let op data, ik kom van daar, ik onthou die data niet.*" (gehoorverslag, p. 9). Op het einde van het gehoor stelt de raadsman van verzoekende partij zelfs "*mijn cliënt kan toch op alles antwoorden (...)*".

De Raad is derhalve van oordeel dat verzoekende partij niet aantoonbaar of aannemelijk maakt dat zij geen coherent en geloofwaardig asielrelaas kan naar voor brengen.

Daargelaten precieze data en tijdsbepalingen kan dan ook redelijkerwijs van verzoekende partij worden verwacht dat zij coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent het beweerde incident met de Talibancommandanten dat aan de basis zou liggen van haar verklaarde vervolgingsproblemen en dat dus de kern van haar relaas raakt en uitmaakt. Zo kon van haar in alle redelijkheid worden verwacht dit verklaarde voorval minstens bij benadering in de tijd te situeren, preciezer dan ergens tussen 2006 en 2009, en eenduidige verklaringen af te leggen omtrent het al dan niet met zekerheid weten en gezien hebben, zoals ze op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf, dan wel vermoeden, zoals ze nadien op het Commissariaat-generaal aangaf, welke de lading was die de Taliban die bewuste nacht zou hebben uitgeladen bij de burelen. Verzoekende partij is hier echter, gelet op haar vage en uiteenlopende verklaringen dienaangaande, in gebreke gebleven.

Verzoekende partij beperkt zich verder tot het beknopt herhalen van haar beweerde werkzaamheden voor en problemen met de Taliban en haar beweerde problemen met de autoriteiten, waaraan echter, op grond van de verschillende vaststellingen die zij op generlei wijze ontkracht of weerlegt, geen geloof wordt gehecht.

Mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat er geen sprake is van een gedwongen rekrutering in de regio waar verzoekende partij vandaan komt wordt geen enkel geloof gehecht aan het door verzoekende opgediste relaas.

Een ongeloofwaardig asielrelaas kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Met haar algemeen betoog dat Pakistan een lappendeken is van etnieën en haar algemene en niet in het minst door enige objectieve informatie gesteunde bewering dat inwoners afkomstig van de Swat niet graag gezien worden in de grootsteden zoals Karachi, ontkracht, noch weerlegt verzoekende partij, net zoals zij dat evenmin doet met haar algemene kritiek als zou de vraag naar een intern vestigingsalternatief in haren hoofde niet zorgvuldig zijn onderzocht, de grond in de beschikking waar met betrekking tot het intern vestigingsalternatief het volgende wordt gesteld: *“Verzoeker stelt verder dat hij zich niet elders in Pakistan kan vestigen. Hij verwijst hiervoor vooreerst naar zijn asielmotieven. Aangezien aan het asielrelaas echter geen geloof wordt gehecht, kan dit ook geen reden zijn waarom hij zich niet elders in Pakistan kan vestigen. Verder verwijst hij ook naar het feit dat hij psychische problemen heeft en dat hij elders in Pakistan enkel verre aanverwanten heeft en geen dichte familie. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aangeeft welke psychische problemen hij zou hebben en al helemaal niet waarom deze problemen hem zouden verhinderen om zich elders in Pakistan te vestigen. Verder doet ook het betoog dat hij elders in Pakistan enkel verre aanverwanten heeft en geen dichte familie geen afbreuk aan de vaststelling dat het redelijk is om van verzoeker te verwachten dat hij zich in één van de grote Pakistaanse steden vestigt. Verzoeker betwist immers niet dat hij van gegoede afkomst is, een opleiding heeft gehad en al een eerste werkervaring heeft opgedaan.”*

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS